

вила отъ гладна смъртъ. Жабитѣ напр. могатъ толкова да замръзнатъ, щото краката имъ да се чупятъ като клечка и пакъ, като се стоплятъ, тѣ отново оживѣватъ и почватъ да скачатъ, като че нищо не е ставало съ тѣхъ.

Също така голѣмѣ студъ могатъ да изтърпятъ и нѣкои рѣчни риби: шаранъ, щука, костуръ. Водата, въ която се намиратъ, може полека-лека да замръзне и тѣ оставатъ въ ледения кжсъ, но слѣдъ като ледътъ се стопи рибитѣ почватъ отново да плуватъ и да се чувствуватъ тъй добръ както и по-прѣди. Нѣкои риби отиватъ зимъ въ по-дълбоки мѣста, а шаранитѣ, които живѣятъ въ замръзващи рѣки, се нареждатъ въ нѣколко пласта на дъното и тамъ прѣкарватъ зимата неподвижно въ сънъ.

Отъ птицитѣ нито една не заспива зимъ. Едни отъ тѣхъ отлитатъ въ по-топли страни, други, които оставатъ по роднитѣ си мѣста, намиратъ, макаръ и оскъдна храна, и поддържатъ живота си до пролѣтътъ. Тогава, изобилието на храна и радостта, която ще имъ причини отглеждането на малки, ги възнаграждава за мжкитѣ и лишенията, прѣживѣни прѣзъ зимата. Но и колко отъ тѣхъ не доживѣватъ да посрѣщнатъ заминалитѣ наесень приятели!

Бозайниците иматъ оржия за борба противъ студа: козината, която за зимата става по-гъста и по-дълга, и тлъстината, която се натрупва подъ кожата имъ. Но при все това нѣкои отъ тѣхъ прѣкарватъ зимата въ сънъ. Ето, великанътъ въ нашитѣ гори — мечката, катеричката, на която лѣтъ би за-видѣлъ всѣки гимнастикъ, язовецътъ, прилѣпътъ, лалугерътъ и др. зимъ или никакъ не се срѣщатъ, или твърдѣ рѣдко, само въ нѣкои топли, слънчеви дни.